

FESTIWAL PRAPREMIER – PREMIERY NIE/CHCIANE

Nie chcieć czegoś, to jednocześnie chcieć czegoś nie robić. Chcemy więc stworzyć festiwal otwarty, zapraszający, gościnny. Wychodzimy z założenia, że nie ograniczając się do żadnej idei światopoglądowej, czy politycznej możemy działać więcej. Sztuka właśnie wtedy może być wolna, gdy nie wkładana w żadne ramy, dociera w nieprzewidziany i nieskrępowany sposób do odbiorców. Kierując swoją uwagę na odsuwane od centrum uwagi zjawiska teatralne, będziemy poszukiwać niekonwencjonalnych doświadczeń. Eksplorując gatunki nieoczywiste dla teatru instytucjonalnego będziemy poszerzać granice teatru.

Sezon 2017/2018 to podjęcie się przez Teatr organizacji wcześniej odwołanego Festiwalu Prapremier, który jest jednym z kluczowych teatralnych wydarzeń zarówno dla bydgoszczan jak i w skali całego kraju. Najbliższa edycja o przekornej nazwie *Prapremiery Nie/chciane* narodziła się z chęci pokazania na scenie tego, co często teatr publiczny odrzuca w swoim repertuarze, a czego widzowie oczekują.

Przewodni motyw – *nie/chcenie* – będzie ujęty w dwóch znaczeniach: po pierwsze poprzez prezentowanie niedocenianych i wypieranych gatunków takich jak kabaret (warszawska grupa Pożar w burdelu), teatr ruchu (spektakl powstały przy wsparciu Instytutu Grotowskiego – „Witaj w moim domu...”), teatr dla „najnajów” („Elementarz” Michała Zadary), spektakl muzyczny wykorzystujący muzykę disco-polo („Disco Solski” Łukasza Fijała) czy teatr amatorski („Narodowe czytanie Rejsu” produkcji Teatru im. Słowackiego w Krakowie). Po drugie motyw nie/chcenia przedstawimy również jako konkretne opowieści o byciu wykluczonym („Kopciuszek” Anny Smolar) i wykluczaniu („Będzie Pani zadowolona...” Agaty Dudy-Gracz, „Wściekłość” Mai Kleczewskiej,

„Harper” Grzegorza Wiśniewskiego,). Finałem, który zwieńczy Festiwal będzie spektakl Jana Klaty pt. „Wesele”. Nadchodzące *Prapremiery*, ujmowane przez Teatr jako święto teatru, przez bogactwo proponowanych stylów, tematów i form spektakli, będą miały charakter przeglądu.

PROGRAM_13.10-22.10.2017

13.10.2017 r., godz. 18.00, czas trwania: 120 minut

Duża Scena TPB

Teatr Syrena w Warszawie/Pożar w Burdelu

Herosi transformacji. Nacjopolis

reżyseria: Michał Walczak

scenariusz: Maciej Łubieński, Michał Walczak

scenografia: Marta Kodeniec

choreografia: Bartosz Figurski

muzyka: Wiktor Stokowski, Michał Górczyński

kostiumy: Diana Szawłowska, asystentki: Beata Borowska, Paulina Nawrot, Helena Ciechowska

konsultacje: Betty Q

lalki medialne: Konrad Kony Czarkowski

charakteryzacja: Beata Borowska, Weronika Piechota

światło: Tadeusz Perkowski

dźwięk: Mateusz Skalski

Obsada: Monika Babula, Karolina Czarnecka, Maria Maj, Lena Piękniewska, Agnieszka Przepiórska, Tomasz Drabek, Andrzej Konopka, Mariusz Laskowski, Maciej Łubieński, Wojan Trocki, Piotr Busko (gość.)

BurdelBand - Wiktor Stokowski, Michał Górczyński, Marcin Wippich, Maciej Łubieński

Po klęsce we Francji i Holandii europejscy nacjoniści przyjeżdżają do Hardkorowa, aby na zaproszenie prof. Maxa debatować nad odzyskaniem inicjatywy wyborczej i planami opanowania świata. Strategiczne dla losów Europy będą wybory na prezydenta Warszawy – Hardkorowcy postanawiają wystawić kandydata, który ze stolicy Polski zrobi miasto przyszłości - Nacjopolis. Tymczasem HGW wybrała następcę – polskiego Macrona – który ma pokonać kandydata populistów i tchnąć nadzieję w obóz demokratyczny. To Burdeltata. Wybierając politykę żegna się z Burdelem, na którego czele staje nowy manager kultury, skruszony neoliberal – Balceró. Jak kurwoartyści zniosą zmianę lidera? Kim będzie nowy prezydent Warszawy? Co dalej z Europą?

14.10.2017 r., godz. 15.00 i 16.30, czas trwania: 30 minut

Mała Scena TPB

Nowy Teatr w Warszawie

na podstawie „Elementarza” Mariana Falskiego

Elementarz

reżyseria: Michał Zadara

scenografia: Robert Rumas

muzyka: Jan Duszyński

dramaturgia: Anna Czerniawska

światło: Artur Sienicki

kostiumy: Arek Ślesieński

technika: Paweł Paciorek

produkcja: Maria Wilska

obsada: Arkadiusz Brykalski/Sean Palmer, Joanna Drozda, Mateusz Łasowski, Barbara Wysocka oraz czasami, jak mają na to ochotę, ich dzieci

Spektakl przeznaczony jest dla widzów w wieku od 1 do 5 lat, ale mile widziane są też dzieci młodsze i najmłodsze.

Spektakl wprowadza najmłodszych widzów w fascynujący świat mowy i pisma, oswaja

z literami i słowami, które służą jako drogowskazy. Towarzyszą bohaterom w podróży prowadzącej z pokoju Ali i jej psa Asa przez las, ciemną noc do olbrzymiego miasta, a w końcu nawet w kosmos. Bo każde dziecko, jeśli tylko mu pozwolimy marzyć, może stać się kosmonautą i latać aż do gwiazd. Artyści poszukają nowych sposobów, by porozumieć się z najmłodszymi. Tak jak dzieci, które uczą się pierwszych elementów pisma, wybieramy się w podróż w nieznane, gdzie każde słowo może stać się początkiem nowego kosmosu.

14.10.2017 r., godz. 17.30, czas trwania: 120 minut (1 przerwa)

Duża Scena TPB

Narodowy Stary Teatr im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie

Joël Pommerat

Kopciuszek

reżyseria i adaptacja: Anna Smolar

tłumaczenie: Maryna Ochab

scenografia i kostiumy: Anna Met

reżyseria światła: Rafał Paradowski

muzyka: Natalia Fiedorczyk

muzyka na żywo: Dominika Korzeniecka

ruch sceniczny: Paweł Sakowicz

asystentka scenografki: Magda Flisowska

efekty iluzjonistyczne: Filip Piestrzeniewicz

asystent reżysera / inspicjent / sufler: Zbigniew S. Kaleta

obsada: Bartosz Bielenia, Małgorzata Gałkowska, Małgorzata Gorol, Zbigniew W.

Kaleta, Jaśmina Polak, Marta Ścisłowicz

Spektakl sugerujemy widzom od 11. roku życia.

Znany wszystkim Kopciuszek w oryginalnej wersji francuskiego dramaturga i reżysera Joëla Pommerata to opowieść pełna zaskakujących zwrotów akcji. Spektakl

wyreżyserowany w Starym Teatrze przez Annę Smolar przełamuje społeczne tabu, ponieważ w twórczości przeznaczony dla dzieci śmierć i towarzysząca jej żałoba to nadal kontrowersyjne tematy, a otwarte mówienie o nich wiąże się z przekraczaniem pewnej granicy. Jednak aby uporać się z trudnymi przeżyciami i znaleźć odpowiednie słowa, by je wyrazić, dzieci potrzebują wsparcia. Uważnie obserwują otaczający je świat i same dostrzegają pewne zjawiska, lepiej więc rozmawiać z nimi otwarcie. W ten sposób u młodych ludzi nie rozwija się poczucie winy i wstydu. W tym niezwykłym Kopciuszku rozmowa na trudne tematy, takie jak śmierć najbliższych, paniczny lęk przed upływem czasu i wszystkim tym, co nowe i inne, osłabia siłę złych emocji, bo to, co zostało wypowiedziane, traci niszczącą moc.

15.10.2017 r., godz. 17.30, czas trwania: 60 minut

Mała Scena TPB

Instytut im. J. Grotowskiego we Wrocławiu/Fundacja Zarzewie

Witaj w moim domu. Medytacja o kobiecie z wydm

reżyseria, światło: Przemysław Błaszczak

dramaturgia: Anna Duda

oprawa muzyczna: Damian Borowiec

obsada: Karolina Brzęk i Tomáš Wortner

Dla widzów od 18 roku życia.

Spektakl powstał przy wsparciu Instytutu Grotowskiego i członków Studia Dwóch Ścieżek oraz uprzejmości Teatru Brama w Goleniowie, w którym odbyły się: rezydencja artystyczna i premiera spektaklu podczas Goleniowskich Spotkań Teatralnych Bramat we wrześniu 2016 roku. Spektakl powstał w oparciu o historię zapisaną w powieści Kobieta z wydm, autorstwa japońskiego pisarza Kōbō Abe. Inspiracją dla adaptacji stała się magiczna przestrzeń interakcji między bohaterami książki. Opowieść pisana na piasku, wyrażona językiem ciała, ruchu i gestu. Skupiona na historii więzi między kobietą i mężczyzną, lecz poza fabularnym i logicznym przebiegiem zdarzeń.

Doświadczenie poza logiką i relacją, w swej własnej intymnej naturze. Spektakl Witaj w moim domu. Medytacja o kobiecie z wydm jest próbą przeniesienia widza w moment poza czasem, w myśl, że dostępna jest nam przestrzeń tylko tu i teraz. Subtelne interakcje, osadzone w przestrzeni sceny inspirowanej fotografiami Shōjiego Uedy, roztaczają również pejzaż emocjonalny. W którym momencie rodzi się więź? Jaką naturę ma ludzka potrzeba bliskości?

16.10.2017 r., godz. 18.00, czas trwania: 180 minut (1 przerwa)

Duża Scena TPB

Teatr Powszechny w Warszawie

Elfriede Jelinek

Wściekłość

reżyseria: Maja Kleczewska

przekład: Karolina Bikont

dramaturgia: Łukasz Chotkowski

scenariusz sceniczny: Maja Kleczewska, Łukasz Chotkowski

scenografia: Zbigniew Libera

kostiumy: Konrad Parol

muzyka: Cezary Duchnowski

reżyseria światła: Piotr Pieczyński przy współpracy Zbigniewa Libery i Ewy Łuczak

wideo, found footage: Ewa Łuczak

asystenci reżysera: Zofia Gustowska, Grzegorz Simborowski

asystentka scenografa: Ewa Małas

inspicjentka: Sylwia Merk

obsada: Karolina Adamczyk, Aleksandra Bożek, Magdalena Koleśnik, Kaya

Kołodziejczyk, Mamadou Goo Ba, Michał Czachor, Michał Jarmicki, Mateusz Łasowski,

Arkadiusz Pyć, Julian Świeżewski, Robert Wasiewicz, Tadeusz Żak

Spektakl dla widzów dorosłych. W spektaklu wykorzystywane są głośna muzyka, elementy

pirotechniczne oraz drastyczne obrazy.

Elfriede Jelinek zaczyna pisać Wściekłość po zamachu w redakcji pisma „Charlie Hebdo” oraz po zabiciu czterech klientów sklepu z żywnością kosztowną. Tym, którym mówi we Wściekłości jest indywidualny głos, najczęściej jednak jest to „my”, które płynnie przechodzi ze strony ofiar na stronę bojowników. Stajemy się ofiarami narcystycznego, oślepiającego gniewu samozwańczych bojowników, którzy głoszą, że ich los jest losem świata. Osieroceni po wielokroć – przez ojca, matkę, ojczyznę, własność i kierunek – osierocają innych. Dlatego też ciągle zmienia się i zlewa perspektywa mówiących: zorkiestrowana wściekłość, która likwiduje wszelkie wątpliwości i wszelki bezwład, stwarzając pewność i reguły gry. Pewne jest, że Jelinek napisała sztukę, która stała się smutną prognozą rzeczywistości, która trwa. „Mogłabym pisać Wściekłość w nieskończoność” - mówi Jelinek.

17.10.2017 r., godz. 19.00, czas trwania: 210 minut (1 przerwa), Duża

Scena TPB

Teatr Nowy w Poznaniu

Będzie pani zadowolona, czyli rzecz o ostatnim weselu we wsi Kamyk

reżyseria: Agata Duda-Gracz

scenografia: Agata Duda-Gracz

muzyka: Jakub Ostaszewski

ruch sceniczny: Tomasz Wesołowski

reżyseria świateł: Katarzyna Łuszczuk

kostiumy: Agata Duda-Gracz

asystenci reżysera: Dagmara Olewińska, Natasza Sołtanowicz, Sylwia Gola, Maciej Hanusek

asystentki scenografki: Alicja Trzcińska, Aleksandra Kołodziejska

obsada: Dorota Abbe, Bożena Borowska-Kropielnicka, Gabriela Frycz, Karolina Głąb, Małgorzata Łodej-Stachowiak, Edyta Łukaszewska, Anna Mierzwa, Julia Rybakowska, Maria Rybarczyk, Marta Szumieł, Łukasz Chruszcz / Łukasz Schmidt (gość.), Radosław Elis, Michał Kocurek, Mateusz Ławrynowicz, Szymon Mysłakowski, Andrzej Niemyt, Bartosz Nowicki (gość.), Ildefons Stachowiak, Mariusz Zaniewski

Tylko dla widzów dorosłych.

Jest taka wieś, w której powietrze zastygło. Jest taka wieś, w której cisza trwa nieprzerwanie: nie słycać w niej ani brzęczenia much, ani wiatru poruszającego kłosami zbóż na polach, ani nadjeżdżającego wozu... Jest taka wieś, w której nie ma dzieci, od lat nie ocieliła się żadna krowa, a kury nie znoszą jajek. Mechanizm rodzenia i umierania został wstrzymany. Nie tworzą się nowe rodziny. Połowa domów stoi pusta, bo pozostali tutaj wyłącznie najsilniejsi. I żaden z mieszkańców nie jest normalny. Czy przygotowywane z wielką pompą wesele Zuni i Siutka przerwie panowanie ciszy, ożywi lokalną społeczność i zakończy martwy sezon tradycyjnym „...i żyli długo i szczęśliwie”? A może postępującej apokalipsy nie da się już powstrzymać? Jedno jest pewne: nadciąga nieproszony gość weselny: zło.

18.10.2017 r., godz. 19.00, czas trwania: 90 minut

Duża Scena TPB

Teatr im. Stefana Żeromskiego w Kielcach

Simon Stephens

Harper

tłumaczenie: Małgorzata Semil

reżyseria: Grzegorz Wiśniewski

konsultacja dramaturgiczna: Jakub Roszkowski

scenografia, wideo, reżyseria światła: Mirek Kaczmarek

opracowanie muzyczne: Rafał Kowalczyk

asystent reżysera, inspicjent-sufler: Maria Bielińska

obsada: Magda Grąziowska, Wojciech Niemczyk, Adrian Brząkała, Artur Słaboń, Anna Antoniewicz, Joanna Kasperek, Krzysztof Grabowski

Spektakl wyłącznie dla widzów dorosłych.

W sierpniową noc Harper Regan opuszcza swój dom, męża, córkę i idzie przed siebie. Nikomu nie zdradziła swoich planów, ryzykując utratę wszystkiego. Sztuka mówi o pokusie melancholii, kłamstwa, uprzedzenia i potrzebie uznania bolesnej prawdy; obsesyjna ciekawość bohaterki wyciąga ze Stephensa pokaźny kawałek oryginalnego pisarstwa.

19.10.2017 r., godz. 18.00, czas trwania: 80 minut

Duża Scena TPB

Teatr im. L. Solskiego w Tarnowie

Disco Solski

reżyseria: Łukasz Fijał

scenariusz: Łukasz Fijał, Piotr Niedojadło

scenografia: Beata Motuk

kierownik muzyczny: Piotr Niedojadło

aranżacje: Piotr Niedojadło

kostiumy: Adriana Kustra

współpraca choreograficzna: Anita Podkowa

przygotowanie wokalne: Anna Podkościelna-Cyz

asystent reżysera: Tomasz Wiśniewski

obsada: Karolina Gibki, Tomasz Wiśniewski, Ireneusz Pastuszek, Piotr Niedojadło,

Jacek Bielecki, Sylwester Malinowski

Piosenki disco polo nie tylko cieszą się dużą popularnością, ale też wzbudzają w wielu słuchaczach niezwykle silne emocje: radość, smutek, szczęście i melancholię. Emocje

wywoływane przez ten rodzaj muzyki nie są mniej wartościowe czy też mniej godne uwagi niż emocje wzbudzone przez inne gatunki. Pozwala to rozpatrywać disco polo jako materiał do opowieści o namiętnościach, marzeniach i problemach współczesnego człowieka. Kluczowe w spektaklu są aranżacje: znane piosenki disco polo prezentujemy w stylizacjach na blues, jazz, muzykę latynoską, musical, rocka, balladę pop, dubstep i wiele innych. 17 piosenek jest tak ułożonych, by stworzyć opowieść o ambicji, kreatywności, pogoni za uczuciami, niemożności rozliczenia się z przeszłością, zaś podsumowaniem jest piosenka opowiadająca o naszym wspólnym mieście – utwór podzielony na trzy osoby, śpiewany w różnych stylach muzycznych, którego główna myśl jest przesłaniem spektaklu: mimo wszelkich różnic żyjemy razem w tym mieście, łączy nas ono i wspomnienia z nim związane. Spektakl to opowieść o uczuciach, przeszłości, marzeniach i rezygnacji, w końcu porozumieniu i przyjaźni.

20.10.2017 r., godz. 18.00, czas trwania: 60 minut

Duża Scena TPB

Teatr im. J. Słowackiego w Krakowie

na podstawie scenariusza i filmu „Rejs” Marka Piwowskiego

Narodowe czytanie „Rejsu”

scenariusz i reżyseria: Bartosz Szydłowski

współpraca dramaturgiczna: Bartłomiej Harat

choreografia: Dominika Knapik

asystent reżysera: Mateusz Janicki

warsztaty, przygotowanie amatorów : Steen Haakon Hansen

stylizacja kostiumów: Elżbieta Wójtowicz-Gularowska

multimedia: Dawid Kozłowski, Przemysław Fik, Grzegorz Kaliszuk

laudacja: prof. Piotr Augustyniak

obsada: Bożena Adamek, Marta Konarska, Tomasz Wysocki oraz Maria Bareła, Anna Bensel, Barbara Dziedzic, Anna Fisun, Jadwiga Jamińska, Marta Jamróż, Stefania

Koncewicz, Hanna Naporą, Ewa Nowakowska-Włodek, Ewa Skolias, Izabela Szalewska, Włodzimierz Bareła, Grzegorz Baran, Stanisław Dziedzic, Michał Kaduła, Jacek Olak, Robert Osajca, Krzysztof Piła, Krzysztof Salawa, Zbigniew Szpara, Grzegorz Wójtowicz

„Rejs” to kultowy film. Jest czymś więcej niż sentymentalnym powrotem do czasów PRL-u. To statek pijany Polaków. To pijana w swoim ogłupieniu i zapętleniu Polska. To leczenie śmiechem z nas samych. To dwie energie i dwa porządki, od lat siłujące się ze sobą. Bartosz Szydłowski adaptację tego filmu ujął w ramy narodowego czytania scenariusza. Wysokie miesza się z niskim, zawodowe z amatorskim, głupie z przenikliwym, a przaśne z poetyckim. W kraju wszechpanujących Mamoniów i Sidorowskich, w tak pięknych okolicznościach przyrody... i niepowtarzalnej – powstaje spektakl, który wyciąga rękę do publiczności, obnażając równocześnie absurdy „dobrze zmieniającej” się Polski. Miejscem inscenizacji jest Duża Scena Teatru im. J. Słowackiego - kwintesencja mieszczańskości i narodowości”. Złocenia, stiuki, pluszowe fotele, Kurtyna Siemiradzkiego oraz wielki żyrandol prowokują, do tego, aby zaburzyć ten przykurzony perfekcjonizm. Dzieje się to dzięki energii amatorów, którzy wprowadzają teatralne życie bliższe anarchii niż skonwencjonalizowanej formie.

21.10.2017 r., godz. 19.00, czas trwania: 100 min

Mała Scena TPB

Teatr Tańca Caro

spektakl towarzyszący, wystawiany w ramach projektu Scena dla tańca 2017

Archipelag

choreografia, koncepcja: Maciej Kuźmiński

dramaturgia: Adam Hypki

reżyseria oświetlenia: Ewa Garniec

kostiumy: Justyna Jakubczyk-Lassota

obsada: Anna Mikuła, Zuzanna Kasprzyk, Monika Witkowska, Karol Miękina, Grzegorz

Łabuda

produkcja: Centrum Kultury i Sztuki im. A. Meżeryckiego Scena Teatralna Miasta Siedlce, Teatr Tańca Caro, Miejski Dom Kultury w Zduńskiej Woli, JOHAN Centrum w Pilźnie, East European Performing Arts Platform, Visegrad Artist Residency Funderyckiego

Spektakl Macieja Kuźmińskiego dla Teatru Tańca Caro to złożony z okruchów wspomnień kalejdoskop obrazów, który ukazuje człowieka zawieszzonego w przestrzeni, gdzie czas nie płynie linearnie. Powracające i pozornie niezwiązane ze sobą sceny nawiązują do współczesnego, fragmentarycznego świata, którego wirtualne i rzeczywiste sfery zlewają się między sobą. Pięcioro tancerzy tworzy pięć scenicznych postaci, każda ze swoją historią i pragnieniami. Na przemian w ruchu i zawieszeniu, stają się częścią archipelagu wspomnień, który stopniowo wyłania się jako obraz na długo zapadający w pamięć widza.

22.10.2017 r., godz. 18.00, czas trwania: 190 minut (2 przerwy), Duża

Scena TPB

Narodowy Stary Teatr im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie

Stanisław Wyspiański

Wesele

reżyseria: Jan Klata

scenografia: Justyna Łagowska

choreografia: Maćko Prusak

muzyka: Furia

adaptacja: Jan Klata

reżyseria światła: Justyna Łagowska

asystent scenografa: Piotr Halter

realizator dźwięku: Łukasz Kamiński

asystent reż. /inspicjent /sufler: Katarzyna Gawęł

asystenci reżysera: Paweł Sablik, Andrzej Błażewicz

konsultacja dramaturgiczna: Rafał Węgrzyniak

obsada: Anna Dymna, Monika Frajczyk, Elżbieta Karkoszka, Ewa Kaim, Katarzyna, Krzanowska, Beata Paluch, Jaśmina Polak, Anna Radwan, Bartosz Bielenia, Maciej Charyton, Juliusz Chrzęstowski, Krystian Durman/Andrzej Kozak (gościnnie), Roman Gancarczyk, Mieczysław Grąbka, Radosław Krzyżowski, Zbigniew W. Kaleta, Krzysztof Zawadzki, Jan Peszek (gościnnie) /Edward Linde-Lubaszenko (gościnnie), Ryszard Zbigniew Ruciński, Zbigniew Kosowski, Grzegorz Grabowski, Małgorzata Gorol, Michał Kuźniak (gościnnie), Mikołaj Głowacki, Janusz Jarecki, Grzegorz Sterliński, Krzysztof Szczygieł, Wojciech Szczygieł, Sławomir Wojciechowski

Histeryczny atak śmiechu Czepca i Dziennikarza po słynnych słowach „Co tam Panie, w polityce?“, a zaraz potem zderzenie ze ścianą dźwięków black metalowej Furii, wtórującej tańcowi weselników – tak dynamicznie zaczyna się „Wesele” AD 2017 w reżyserii Jana Klaty. Choć zamiast malowniczej bronowickiej chaty mamy do czynienia z krainą w nieustannej przebudowie, reżyser nie uwspółcześnia dramatu na siłę: zaprojektowane przez Justynę Łagowską rusztowania spowite czarną folią, odrąbany kikut drzewa i pusta kapliczka wyznaczają niepokojącą scenerię, w której spotykają się dwa obce sobie światy. Istniejące osobno – zblazowani, pozbawieni werwy i charyzmy „miastowi” oraz rubaszny „lud”, pełen siły, na oślep szukającej ujścia – jednoczące się tylko w momentach tanecznego transu. Dookoła sceny, na czterech pomnikowych postumentach stoją muzycy z biało-czarnymi twarzami – współczesne chochoły. To w takt ich muzyki rozgrywa się akcja, prowadzona „przez pół drwiąco, przez pół serio”, ale w momentach ekstatycznych układów choreograficznych Maćko Prusaka osiągnąca temperaturę wrzenia. Po chwili jednak bohaterowie popadną w kolejny

marazm, „bawiąc się jeno snami”, wiecznie czekając na znak.